

Hoofdstuk 66

Lieve kleinkinderen,

Ik ging naar de MULO en zat in de tweede klas. Bij mij in de klas zat een heel knap en ook heel lief meisje. En dat niet alleen, ze had ook een geweldige vader. Wij kenden hem allemaal, want hij kwam wel eens bij ons op school om een gastles te geven. Wat kon die man mooi vertellen. We hingen aan zijn lippen. Wat was hij een sympathiek figuur. Iedereen wilde graag vriend zijn met deze directeur van een grote middelbare school uit het naburige dorp. En ik? Ik droomde dat hij mijn schoonvader werd.

Op een dag kwam zijn dochter al huilend op school. Ze liep tussen twee vriendinnen die haar een stevige arm hadden gegeven. Rechtstreeks liepen ze over het schoolplein de school binnen en gingen met hun drieën in een schoolbank zitten.

Al heel snel kenden wij allemaal de reden waarom zij zo overstuur was. De avond daarvoor was de politie bij haar thuis geweest en had haar vader meegenomen. Hij had geld dat bestemd was voor de nieuwbouw van zijn school verduisterd (gestolen) en de afgelopen nacht had hij in een cel op het politiebureau doorgebracht. Wat een drama!

Dat lieve meisje heb ik na die dag nooit weer gezien. Eerst ziek thuisgebleven? Maar al heel snel is zij met haar moeder, broertje en zusjes naar een andere plaats in Nederland verhuisd, waar niemand hen kende.

*Aan dit **waar gebeurd verhaal** moest ik gisteravond denken, toen ik onderstaand hoofdstuk in de bijbel las.*

Hoofdstuk 66 - De zalving door Maria - Johannes 12 : 1 - 11

Het was zes dagen voor het Paasfeest. De Here Jezus was niet in één keer doorgereisd naar Jeruzalem, maar hij was in het dorpje Bethanië gebleven, waar zijn vriend Lazarus woonde. Hij logeerde wel vaker bij Lazarus, vooral wanneer er in Jeruzalem tijdens feestdagen geen slaapplek was.

Maar deze avond was Jezus niet bij Lazarus in huis, want hij was met zijn leerlingen voor een etentje uitgenodigd bij Simon, 'de melaatse'. Natuurlijk was deze man al lang niet meer melaats. In dat geval had hij niet in het dorp tussen de mensen mogen wonen, laat staan dat hij gasten in zijn huis mocht ontvangen. Hij vond het niet erg dat de mensen hem nog altijd 'Simon de melaatse'

noemden. Nee, hij was veel te blij dat hij destijds door Jezus genezen was. En nu, vanavond zou Jezus van Nazareth zijn gast zijn.

Gastmaaltijd bij Simon de melaatse

Ook Lazarus en zijn beide zussen Martha en Maria behoorden tot zijn gasten. Ook al was Martha een gast, ze kon het niet laten om toch erop toe te zien dat Jezus niets te kort kwam. En Maria, zij zat dichtbij Jezus en luisterde heel aandachtig, om maar geen woord van Jezus te missen.

De sfeer deze avond was anders dan gewoonlijk. Maria voelde aan, dat Jezus niet lang meer in hun midden zou zijn. Ze had gehoord van de laatste reis door Jericho en dat Bartiméus Jezus 'Zoon van David' had genoemd.

Ja, Maria had gehoord dat veel mensen verwachtten dat Jezus op het komende Paasfeest zijn koninkrijk zou gaan stichten.

Maar Maria wist dat wat velen verwachtten niet klopte met wat zij Jezus al driemaal had horen zeggen: 'Ik moet naar Jeruzalem gaan om daar *verhoogd te worden*.'

Iedereen kende deze uitdrukking. Het betekende dat je als een misdadiger, als een moordenaar, aan een kruis werd geslagen. Dat je een vervloekte dood moest sterven. Het had haar benauwd en angstig gemaakt. Dit kon toch niet waar zijn? Haar broer Lazarus geloofde dat Jezus in beeldspraak sprak, maar Maria wist beter....

Zij kende dat gruwelijk dodelijke strafproces. Nadat een gekruisigde was gestorven, werd zijn lichaam in het Gehenna dal gestort: de vuilverbrandingplaats van de grote stad Jeruzalem.

Afschuwelijk. ‘Verhoogd worden’ betekende: niet begraven worden en geen verzorging van het gestorven lichaam door het te wassen, te zalven en in doeken te wikkelen. Geen graf.

Ze had het van het begin af aan al geweten: Jezus was geroepen om grootse dingen te doen, maar nu bleek het zo heel anders te gaan als zij verwacht had. Maria nam een radicaal besluit: voordat Jezus zou sterven, wilde ze hem laten zien hoeveel ze van hem hield. Zij wilde Jezus de dodenzalving geven. Niemand wist ervan, maar van haar eigen geld had ze een flesje peperdure nardusolie in een albasten kruikje gekocht. Alleen dat kruikje al kostte een vermogen. Uit die lange dunne hals van dat kruikje kwam druppeltje na druppeltje die kostelijk dure olie. Wat dat allemaal gekost had, hoefde niemand te weten. Het liefst had ze Jezus gezalfd waar niemand bij aanwezig was. Maar wanneer was zij alleen met Jezus? Langer wachten kon niet meer, want elke dag kon nu de laatste zijn....

Vlug kwam ze overeind en ging achter Jezus staan. Uit haar flesje liet ze een paar druppels olie op Jezus’ hoofd vallen. Maar een paar druppeltjes waren niet genoeg.... Haar liefde voor Jezus was zo groot! Ze boog zich en brak de hals van dat kostbare flesje af. Alle olie goot ze over Jezus’ lichaam en voeten. Ze schrok, want veel olie liep van Jezus’ voeten op dat dure divanbed. Een doek om alles schoon en droog te maken, had ze zo vlug niet bij de hand. Daarom boog ze zich nog dieper en met haar haren droogde ze Jezus’ voeten.

De hele eetkamer vulde zich met de heerlijke geur van deze dure nardusolie.

Alle olie goot ze over Jezus’ lichaam en voeten

Maria zat al weer op haar plek. Haar wangen gloeiden en ze voelde haar hart in haar keel bonzen. Nog steeds had Jezus niets gezegd. Jezus wist waarom Maria dit gedaan had en was daar blij om. Tegelijkertijd was daar ook het verdriet.

Het verdriet om de reactie van de discipelen. Zij zagen hoe Maria die dure olie over Jezus' lichaam goot. Zij roken die heerlijke geur. Dit was wel erg dure olie. Ze beseften niet hoeveel Maria voor Jezus overhad. Erger nog, zij kenden niet de werkelijke bedoeling van Maria. Het kwam zelfs zover dat één van de twaalf discipelen het woord nam, Judas. Hij zei: 'Ik vind het een schande wat Maria zojuist gedaan heeft! Die olie had voor een enorm bedrag verkocht kunnen worden! Een arbeider moet daar zelfs een heel jaar lang voor werken. Waarom is deze olie niet verkocht? Dan hadden we het geld aan de armen kunnen geven. En nu is alles in één keer weg!'

Ze werden er allemaal stil van.... Zo schrokken ze van Judas' woorden. Ja, zo hadden zij het niet bekeken. Maar zoals Judas dat zei, dat was waar. Maria had beter aan de arme mensen moeten denken. Maar zo gaat dat met de rijken van deze wereld. Ze hebben geen oog voor de armoede van anderen. En zoveel geld....

Hoeveel arme kinderen hadden ze daar wel niet blij mee kunnen maken? Ja zelfs van de hongerdood kunnen redden! En over de tafel heen knikten ze instemmend naar Judas, terwijl ze Maria met verwijtende blikken aankeken.

Ze hadden het eens moeten weten.... Ze hadden eens de gedachten van Judas moeten kennen. Het was waar, Judas was de penningmeester en hij beheerde het geld van Jezus en ook van hen allen. Zo nu en dan gaf hij geld aan arme mensen. Maar niemand wist dat Judas dan altijd een beetje geld in zijn eigen zak stak. Nee, daar had niemand iets mee te maken. Maar hij, Judas spaarde in het geheim voor zichzelf. Voor later, wanneer Jezus er niet meer zou zijn. De anderen mochten dan dromen van koningseer en een groot paleis, nee daar geloofde Judas niet meer in. Jezus had daarvoor zijn kans gehad. Daar in Galilea bij de Zeloten. Maar die kans had hij laten liggen. En zoals het nu ging?

Jezus maakte alleen maar ruzie met de leiders van het volk. En dat hij zulke domme dingen deed zoals nog kortgeleden in Jericho. Gaan eten bij een tollenaar in huis. Een Messias-koning die bij een tollenaar aan één tafel ging zitten eten! Nee, dit kwam niet goed. En als die domme Galilese vissers, zijn collega's dan niet beter wilden weten, hij wel. Hij zorgde ervoor dat hij straks als Jezus alles verloren had, niet met lege handen zou staan. Na Jezus kwam er weer een ander tijdperk waar hij voor zichzelf zou moeten zorgen. En daar was hij een poosje terug al mee begonnen. Geld stelen uit de grote pot die van hen allemaal was.

Eerst waren het kleine beetjes geweest. Later werden dat grotere bedragen. Niemand merkte het immers en het zou toch nooit bekend worden. Judas schaamde zich er niet eens meer voor. Hij moest toch in de eerste plaats aan

zichzelf denken. En het was Jezus zijn eigen schuld. Toen de tijd er rijp voor was had hij beter door moeten pakken. En als het over een paar dagen op het Feest helemaal misliep, als Jezus geen koning zou worden, nu dan kapte hij ermee. Voorgoed!

De Here Jezus kende Judas door en door. Hij kende zijn gedachten. Jezus wist dat hij een dief was en dat hij zelfs van arme mensen stal.

Judas had zelf een deel van dat geld van die dure nardusolie willen hebben en daarom viel hij Maria zo hard aan.

Jezus keek Judas streng en ook verwijtend aan. Hij kon nog terug, deze man uit de plaats Kariot. Als hij spijt zou hebben dan was er ook voor hem vergeving. Maar Judas wilde daar niets van weten. Hij deed net alsof hij zijn meester niet begreep.

Daarop zei Jezus: ‘Waarom doen jullie zo tegen Maria? Laat haar met rust. Zij heeft iets goeds aan mij gedaan. Jullie maken je zoveel zorgen over arme mensen? Nu, arme mensen zullen er altijd blijven en die kunnen jullie later ook goed doen. Maar ik blijf niet altijd bij jullie. Maria heeft laten zien wat er gaat gebeuren. Zij heeft mij in het voren gezalfd voor mijn begrafenis. Luister goed naar mij: overal waar later mijn evangelie verteld zal worden, in welk land en in welke tijd dan ook, daar zal ook verteld worden over wat Maria vandaag aan Mij gedaan heeft.’

Het was voor Maria een diepe troost dat Jezus het voor haar opnam. Dat Jezus haar offer niet afgewezen had. En diep inwendig was er in haar een grote blijdschap omdat Jezus nu wist hoe lief ze hem had.

Elf van de twaalf discipelen wisten niets meer te zeggen. Ze begrepen dat ze Maria onrecht hadden aangedaan en dat Judas ongelijk had. Het hoorde anders zo mooi en het was goed om voor de armen op te komen, maar volgens Jezus zouden er altijd arme mensen blijven en Jezus zou niet bij hen blijven. **Zijn begrafenis....**

Al weer dat vreselijke woord. Het moest een gelijkenis zijn, een raadselspreuk, zoals de Farizeeërs ook wel gebruikten.

Het was niet gemakkelijk om een leerling van Jezus te zijn en dan naar zo’n uitspraak van Jezus te moeten luisteren.

Ook Judas durfde niets meer te zeggen, maar hij schaamde zich niet. Voor hem was stelen uit de gemeenschapskas al gewoon geworden. En na dit scherpe antwoord van Jezus over arme mensen, die je altijd nog wel kon helpen, haatte hij Jezus. Zou Jezus weten dat hij gestolen had? Had Jezus hem daarom zo verwijtend aangekeken? In ieder geval kon niemand iets bewijzen.

Judas wist nu zeker, dat Jezus nooit koning zou worden. Weer had hij gesproken over zijn begrafenis.... Jezus was een Messiaskoning die de strijd niet

aandurfde. Een koning die sprak over zijn dood en begrafenis! Nee, dat was zijn koning niet!

In ieder geval was er één die niet met Jezus ten onder zou gaan....